

[S. Rasmussen.]

som Ministeren hævder, er i stærk Tilbagegang, kan vi ikke forstaa, at vi ikke maa faa et Tilsyn med Religionsundervisningen fra Kirkens Side, og vi mener, at den bedste Repræsentant er Præsten.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen) udtalte, at Præsten ikke havde medfødt Interesse for Skolen. Jeg ved ikke, om Præsten ikke skulde have lige saa megen Interesse for Skolen som andre; jeg tror, de allerfleste Præster har ikke saa lidt Interesse netop for Børnenes Religionsundervisning. Som ogsaa nævnt af Venstres Ordfører vil det blive meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for Præsten at komme ind i Forældrerådet, der, som Ministeren har sagt, er en Hovedhjørnesten, hvis det Forslag, Ministeren har fremsat, bliver vedtaget; det er dette, jeg har paatalt — jeg maa naturligvis indrømme den højtærede Undervisningsminister, at han kan komme der ad Omveje.

Hvad de sønderjydske Forhold angaar, er jeg vidende om, at man i Sønderjylland er godt tilfreds med det Styre, man har dernede, men naar Ministeren nu søger gennem dette Lovforslag at gennemføre, at den sønderjydske Ordning skal gælde for det øvrige Land, er jeg ikke sikker paa, at det øvrige Land just vil synes, at det er den rigtige Vej at gaa; det tror jeg, vi vil komme til at tale om ogsaa i Udvalget. Jeg er en Tilhænger af en Skolelovgivning, der kunde gælde baade for Sønderjylland og for det øvrige Land, men at der er noget i den sønderjydske Skoleordning, som ogsaa en Del af Sønderjyderne ikke er tilfreds med, tror jeg ogsaa, den højtærede Undervisningsminister ved. Jeg tror dog fremdeles ikke, at hverken Befolkningen i Sønderjylland eller Befolkningen i det øvrige Land for Tiden er stærkt interesseret i at faa særlige Forandringer paa de Omraader, som vi her lovgiver om.

Jefsen Christensen: Det ligger jo i selve Sagens Natur, at den Skolelovgivning, vi har i de sønderjydske Landsdele, falder saa nær sammen med de Ønsker, som den højtærede Minister har paa det Omraade, vi her er i Færd med at lovgive om, og tillige falder saa nær sammen med min personlige Opfattelse af, hvad der er rigtigt i dette Spørgsmaal, at det behøver vi slet ikke at diskutere. Men jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at jeg har ikke udtalt mig om, hvilken Pris eller hvilket Offer man endelig kunde tænke sig at bringe for at faa en fælles Lovgivning paa

dette Omraade, og det har den højtærede Minister heller ikke. Hvad vi her kan naa til syvende og sidst, vil være forbeholdt den kommende Udvalgsforhandling.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

Jeg skal ikke væsentlig forlænge denne Debat om det gejstlige Tilsyn — der er vist talt nok derom i Eftermiddag —, men vil kun sige til det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen), at hvis han vil bestride, at det religiøse Liv er i Tilbagegang eller Forfald, ja, saa skal jeg heller ikke optage en videre Debat med ham — det var det ærede Medlem for 3die Kreds (Blang), som selv erkendte dette —, men blot pege paa, at Spørgsmaalet om, hvordan vi skal ordne Skoletilsynet, ikke kan have saa stor Sammenhæng hermed undtagen paa den Maade, jeg udtrykte det, at jo mindre Aandsmagt der er i en Institution som Kirken, des mere vil den klamre sig til ydre Magtmidler og Indflydelse. Men Spørgsmaalet kan ikke være principielt saa afgørende for det ærede Medlem, for han har — jeg siger det paa ny; det ærede Medlem svarede ikke derpaa, og det behøver han heller ikke at gøre —, det ærede Medlem har selv for Københavns Vedkommende — og hvis han i det hele taget kan gaa ind paa den Tankegang, han kunde det jo „maaske“, at det religiøse Liv er i Forfald, saa vil han sikkert høre til dem, som mener, at i Hovedstaden er det allerværst —, han har selv været med til for mindre end 10 Aar siden at stille Forslag om Skolekommissioner i København, der udelukkende var valgt af de paagældende Børns Forældre uden nogen født gejstlig Repræsentant. Det er en Kendsgerning. Dette Forslag kan ikke være saa revolutionerende eller forbyderisk eller antikirkeligt, eller hvad man nu vil kalde det, for det ærede Medlem har selv været med dertil for ikke 10 Aar siden.

S. Rasmussen: Det interesserer mig altid at diskutere disse Spørgsmaal med den højtærede Undervisningsminister, fordi jeg har den Tro om den højtærede Minister, at han har virkelig kirkelig Forstaaelse og ogsaa i dette Stykke gerne vil gøre, hvad der er rigtigt. Ministeren hævder igen dette, at Kirken forlanger o. s. v. Jeg vil dertil sige, at den højtærede Minister maa huske paa, at det er ikke Kirken som saadan, der kommer, saa man kan ikke anføre det som et Bevis for, at det religiøse Liv er i Tilbagegang. Det er Befolkningen, i hvert Fald store Dele af Befolkningen, der ønsker bevaret det Forhold, som vi har haft i